

AUTOR: CRISTIAN PIÑOL MARTÍNEZ

TÍTOL: *UNA HISTÒRIA DE SUPERACIÓ*

ADREÇA: C/ MARQUÉS DE ASPRILLAS, N°35

CP: 03201

TELÈFON: 677302183

CURS: 6é PRIMÀRIA

CICLE ESCOLAR: 3r CICLE PRIMÀRIA

CENTRE EDUCATIU: COL·LEGI LOPE DE VEGA, ELX

UNA HISTÒRIA DE SUPERACIÓ

Era i no era una xiqueta anomenada Valeria. Aquesta tenia 11 anys, era alta i prima, es trobava dins de les mesures normals per a una xiqueta de la seua edat. Tenia els ulls de color verd esperança, el cabell rossa i arrisat com la protagonista del conte "Riquets d'or" i pell blanca amb molts pigues. De primeres podia donar la sensació de que era tímida, però en realitat era una xiqueta riallera, amiga del seus amics, amb molts sons per complir i moltes ganes de viure.

La seua història va començar en l'any dos-mil dèssset, quan va arribar a l'hospital perquè li feien mal els ossos, tenia febre i pèrdua de massa constantment.

Li van realitzar diverses proves mèdiques fins que van descobrir un maligne càncer anomenat *Sarcoma de Ewing*. Es trobava principalment als ossos, i podia ser mortal. Ella ho tenia molt desenvolupat.

Quan Valeria es va assabentar, s'en va entristir i va trencar a plorar com si fos un mar de llàgrimes perquè de seguida va associar la paraula "càncer" amb la mort d'un familiar molt pròxim. Però, ella no es donava per rendida. L'esperança que li mantenia amb il·lusió per continuar lluitant era un somni que molts xiquets tenen quan pateixen aquesta malaltia; arribar a tocar la campana que hi havia en el seu hospital, aquesta acció significaria que havia vençut el càncer.

Ella es trobava ingressada a l'hospital fins que, l'oncòloga va decidir fer-li una quimioteràpia durant sis mesos, per comprovar si evolucionava positivament. No obstant, aixó no va ocòrrer com la doctora havia imaginat. Anaven pel tercer mes de tractament i Valeria no havia millorat res de res.

Quan anava per l'última quimio, començava a perdre l'esperança i cada vegada es trobava més i més afligida. Pensava que segurament no anava a poder tocar la

campana, per tant, no compliria el seu somni ni tampoc la possibilitat de recuperar-se.

Sense millores, la seua metgessa va decidir traslladar-la a l'hospital de la Fe, a València. Un hospital més avançat i específic per a nens, on el departament d'oncologia pediàtrica és especialment important. Allí, esa metgessa i el seu equip de metges, van decidir fer-li una cirurgia per a extraure diversos tumors ossis. Era una intervenció molt complexa, però, finalment tot va eixir bé. Fins i tot van aconseguir curar aquest càncer.

Els metges, els seus familiars i els seus amics la van rebre amb molts aplaudiments per la valentia de Valeria, per la lluita incansable, i no haver-se rendit mai a pesar de les adversitats.

Actualment, Valeria continua amb el seus seguiments mèdics, ara es diverteix amb els seus familiars i els seus amics. Acudeix a l'escola on realitza totes les activitats amb normalitat, igual que els seus companys, els quals l'admiro molt i es troben molt feliços per tener-la en classe novament.

La seua família està molt contenta de que ella haja tornat una altra vegada amb ells. Ara pensen que Valeria és una xiqueta més valenta, divertida, graciosa i lluitadora. Valeria ha après durant aquesta malaltia, que ha de viure cada dia com si anara a ser l'últim. També sap que ha de valorar a les persones que estan al seu costat i que no ha de barallar-se per tonteries. Va descobrir que cap meta és inassolible perquè tot el que es propose pot aconseguir-ho. Sap fins i tot que està envoltada de persones que li donen suport. Que de tot el mal sempre es trau una cosa bona i que no tots els superherois porten capa.